

bu. Nije mu bilo dano da ga dugo vodi. Ali utro mu je put i ako danas taj Institut može pokazati svoje desetgodišnje uspjehe, koji nisu mali, onda je to bezuvjetno i zasluga njegova zaslužnog, neprežaljenog osnivača.

Eto takav je bio naš Albe. Pronicav, neumoran i marljiv, pun znanstvene znatiželje, domišljat u pronalazenju putova da tu znatiželju zadovolji. Njegova velika inteligencija i glazbena kultura morale su se duboko dojmiti svakoga tko je imao sreću da ga približe upoznaje.

I danas, kad se tužna godišnjica njegove smrti po deseti put ponavlja, kad nam je već odavna jasno koga smo u njemu imali i koga smo izgubili, i kad s obnovljenim udivljenjem gledamo njegovu znanstvenu i umjetničku baštinu, naša će srca biti ispunjena ne samo osjećajima tuge, koju svaka prerana smrt mora izazvati, već i osjećajima duboke zahvalnosti.

MOJI SUSRETI S ALBOM VIDAKOVIĆEM

Petar Zdravko Blajić, Split

Prvi puta susreo sam se s imenom Albe Vidakovića kad sam bio dječak od dvanaest godina. Bilo je to 1952. godine. U župskom zboru u Solinu pjevao sam alt. Te godine vježbali smo za Uskrs Vidakovićevu *Prvu staroslavensku misu* za dva jednaka glasa. Učili smo je polako i temeljito, tako, da bih je ja mogao i danas skoro čitavu napamet otpjevati. Voditeljica zbora na početku nam je dala kratke informacije o misi i autoru. Sjećam se, rekla je: »Vidaković je mladi hrvatski skladatelj svećenik, rodom iz Subotice; sada živi u Zagrebu«.

U Splitu, u sjemeništu, imao sam u rukama molitvenik — pjesmaricu koju je Albe uredio za školsku mladež 1956. godine, kad su splitsko sjemenište i bogoslovija bili zatvoreni, sjemeništarci i bogoslovi razišli su se po drugim sjemeništima. Tako sam ja dospio u Zagreb.

U Zagrebu sam odmah čuo o Vidakoviću više govoriti. Priželjkivao sam i vidjeti ga. Stariji su ga kolege opisivali, kao onog koji zna dugo vježbati sa zborom dok zbor ne uvježba sigurno ono što treba; one koji ne paze za vrijeme pjevanja znao bi malo za uho ili kosu potegnuti. Na dnevnom sjemenišnom repertoaru bilo je više njegovih skladbi; osobito se češće pjevala pjesma *Zdravo Djevo, djeva slavo*.

1957. g. za Papin dan vidio sam Vidakovića prvi put, ali ne tako da bih ga sutra mogao vani prepoznati. Iz pokrajne lađe u katedrali često sam pogledavao na kor. Vidio sam nejasno, samo glavne obrise i žive pokrete. A Hallerov *Tu es Petrus* silno me je impresionirao. Tada sam prvi put čuo uživo veliki muški zbor.

1958. g. bila je stota obljetnica lurdskih ukazanja. Za tu zgodu počeli smo vježbati dvije Vidakovićeve marijanske pjesme, skladane uz tu obljetnicu za potrebe Dječakčkog sjemeništa na Šalati, a na zamolbu p. Mira Jurića. Radi se o pjesmama: *Marija sva je bez ijedne ljage* na tekst himna i *Lurdskoj Gospi* na stihove p. Škvorca.

Na blagdan Duhova 1958. bio sam za vrijeme pontifikala na koru u katedrali. Izbliza sam vidio Vidakovića i zbor. Bio sam frapiran dirigiranjem i pjevanjem.

U bogosloviji 1959. g. bio sam konačno jedan od njegovih studenata i pjevača. Za vrijeme predavanja

teoriju je manje tumačio i na ispitu tražio. Uglavnom smo pjevali iz Liber usualis. Pjevanje je za mnoge bio problem. Pohadanje predavanja i pjevanja brižno je pratio. Kod ispita bi najprije on intonirao, a onda potihlo pratio. Često bi na koncu znao reći: »Čuješ, mladiću, pjevanje je bilo: malo ja — malo ti, više ja nego ti, pri koncu sam pjevao ja, a ne ti, bjež' evo ti dva«.

Vrijeme proba za katedralno pjevanje prolazilo je nekad ugodno i brzo, a nekad veoma sporo. U Velikom tjednu znao je biti nervozan i on i pjevači. Pjevanja je bilo previše. Kako redovito biva, pjevači vole pjevati već dobro poznate stvari. Učenje novog je teško. Kad je nakon dugo vremena bio u Rimu, nabavio je nove literature. Počeli smo vježbati novu misu talijanskog skladatelja Picchija. Protestirali smo da nije lijepa i da je dosadna. Kada smo prestali, zaključio je s kratkom rečenicom: »Bit će da se i ja razumijem što god u glazbu«. Bilo je to dosta. Kad smo je naučili i usvojili, doista smo je i zavoljeli. Za studente i pjevače bio je neosporni glazbeni autoritet. Tko ga je malo bolje upoznao nije mu smetao njegov popis naziva koje je dijelio pjevačima ili njegov lupanje rukama kad bismo ispali iz ritma ili tempa.

Na glazbenom seminaru koji je neizostavno vodio zadnjih deset godina, svakog četvrtka, osim harmonije koju je uglavnom radio, znali su se povesti razgovori o koječem; što je ipak uvijek imalo neke veze s glazbom. Bilo je zanimljivo znati što on misli o ponovnom tiskanju nekih pjesama, već zaboravljenih, austrijske i slovenske provenijencije; ima li još možda štogod reći uz polemiku s Kniewaldom; što misli o ovome, što o onome? Cuvao se kategoričkih sudova, svečanih izjava i profesionalnih intriga.

Pok. kanonik Kamilo Dočkal bio je neobično glazben čovjek. Nakon njegove smrti biblioteka mu je dospjela u biblioteku Bogoslovnog sjemeništa. Velik dio te biblioteke sačinjavala je glazbena literatura. U polutama hladne biblioteke pomagao sam Vidakoviću u razvrstavanju. Stranicu po stranicu pregledavao je i razlučivao što je za biblioteku tek osnovanog Instituta za crkvenu glazbu, što za arhiv i biblioteku »Vijenca«, a što opet za njega. Bili smo sami. Tu sam priliku iskoristio da ga pitam najrazličitije stvari: o glazbenim djelima, o ljudima, o prilikama za vrijeme rata itd.

Sve je stvari ozbiljno radio, neke ipak posebno ozbiljno. U dubokom sjećanju mi je ostala akademija priređena uz jednu godišnjicu svećeničkog ređenja i znanstvenog rada pok. prof. Bakšića. Za tu je zgodu na Bakšićev tekst skladao skladbu *Gospode duša*, koju je s bogoslovima priredio, i još, jednostavnu ali prekrasnu *Zdravo Majko Djevice* za muški zbor. Izvedba je zbilja bila dostojna i Bakšića i Vidakovića.

U Bogosloviji dobar dio zavodskog repertoara bio je ispunjen Vidakovićevim skladbama, a i na sjemenišnim akademijama često su se izvodile njegove zborne skladbe.

Među zagrebačkim crkvenim zborovima, svakako, posebno mjesto zauzima zbor župe Sv. Obitelji za koji je Vidaković i skladao neke svoje skladbe. Taj je zbor prvi izveo i ostao najčešći izvoditelj mnogih Vidakovićevih skladbi. Kao sjemeništarac, i osobito kao bogoslov i kasnije, često sam slušao zbor Sv. Obitelji. Iz mnogih razgovora s vlč. Marijanom Mihelčićem, kolegom i osobnim prijateljem pok. Albe, svoju sam sliku Vidakovića korigirao i dopunjavao.

Na Glazbenom institutu Musica Sacra u Rimu nedavno sam listao kalendare i izvještaje profesorskih sjednica tražeći što piše o našim ljudima, bivšim studentima. I tu se može mnogošta saznati. Vidakovićev lik se izdiže. Slika je još potpunija.

Njegova smrt silno me se dojmila. Doživio sam je kao veliki gubitak.